

CHRISTIAN SKEEL (DK/1956)

Skeels nyeste malerier beskæftiger sig med forskellige hjørner af den omgivende verdens visualitet fra åbne vinterlandskaber, bølger og træstammer til andre kunstneres billeder og filmstills. Et fællestræk for malerierne er at de alle bringer det genkendelige og fortrolige, oprindeligt fotograferede, rum ud til grænsen hvor det delvist bryder sammen i visuelle paradokser.

De velkendte rum og scenarier foldes ind i kasser eller opløses i rammer der fortsætter ind i billedet og bringer uorden i hvad der er nært og fjernt og hvad der er op og ned. På et andet niveau foregår der i billederne en overlejring af den fotorealisticke og næsten gennemsigtige gengivelse med mere uigennemsigtige stofligheder, som peger på maleriet som et materielt og kropsligt fænomen. Der er ikke blot tale om øjebliksbilleder, men også om billeder som udfolder sig over tid. Når man træder ind i landskabet sendes man samtidig ud i et mere desorienterende rum, hvor alt er lidt forrykket i forhold til sådan som det plejer at være, genfortolket gennem et stofligt og kalejdoskopisk blik.

Alle de forvirrende rumligheder og visuelle afgrunde der derved opstår fører på den anden side ikke entydigt ud i kaos. Der er i billederne også en rolighed og balancefornemmelse, som giver blikket mulighed for at fordybe sig og komme tættere på de rum og oplevelser som ligger lige udenfor eller bagved kameraets objektive blik.